

PINTÉR LAJOS

Zöld úton

*Féltik a madarak az embert, sírnak érte.
 Vadludak vé-alakban szállnak az emberért,
 tüntetnek érte.
 Féltik az évszázados tölgyek az embert,
 sírnak érte, megsebzett leveleiket
 hullatják érte;
 le a hegyekből indulnak érte, tüntetnek érte.
 Félti az őz, a büszke dámvad az embert,
 golyó elől fut, fejét emeli,
 tüntet az emberért, tüntet érte.
 Félti a fű, növény, félti a kamilla, rétifű,
 tüdőfű, mályvagyökér, martilapulevél, édesgyökér
 félti az embert, zöld úton fut el az
 emberért, virágzik érte, szót emel érte,
 tüntet érte. Tüntet az eltűnő emberért,
 gurul a kő, megindul, súrlódik, gördül érte;
 tüntet az eltűnő emberért, tüntet érte.*

Az irgalmas katasztrófa

*Jössz a meccsről, sört iszol,
 habzó ég sincs a tetején –
 hideg a pohár, mint a jég.
 Rendőr állít meg, igazoltat,
 van lakásod, van munkahelyed,
 két neveletlen gyereked,
 áldása rajtad: továbbmehetsz.
 Továbbmehetsz a túlsó sarkig,
 ahol leüthet valaki,
 elveszi kabátod, cipőd, pénzed.
 Fekszel a földön, mint aki részeg.
 Isten kóművesei: a fecskék
 röpködnek körötted, fejed felett:
 rakják a vasbeton eget.
 Csiripelnek: ne félj, ne félj.
 Állj föl a földről, menj tovább.*

Nézd, hogy kifröccsent a véred,
foltot hagy fehér ingeden:
olyan szép, mint egy érdemérem.
Megveretésed, kitüntetésed.
Fiad térdedre ülteted:
hóc, hóc, katona – dúdolgatsz neki;
ott ringatod, lovagoltatod
térdeden a csöpp holnapot,
ott ringatod, lovagoltatod
térdeden a csöpp holnapot.

